

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 24.5.2019 r.
COM(2019) 236 final

**SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY,
EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU
REGIONÓW**

Przegląd postępów we wdrażaniu strategii UE dotyczącej zielonej infrastruktury

{SWD(2019) 184 final}

1. Kontekst i wprowadzenie

Zieloną infrastrukturę zdefiniowano w strategii UE na rzecz zielonej infrastruktury jako „strategicznie zaplanowaną sieć obszarów naturalnych i półnaturalnych z innymi cechami środowiskowymi, zaprojektowaną i zarządzaną w sposób mający zapewnić szeroką gamę usług ekosystemowych. Obejmuje ona obszary zielone (lub niebieskie w przypadku ekosystemów wodnych) oraz inne cechy fizyczne obszarów lądowych (w tym przybrzeżnych) oraz morskich. Na lądzie zielona infrastruktura jest obecna na obszarach wiejskich i w środowisku miejskim”.

W odróżnieniu od jednofunkcyjnej szarej infrastruktury obszary zielone o bogatej różnorodności biologicznej mogą pełnić szereg niezwykle użytecznych funkcji, często jednocześnie i przy bardzo niskich kosztach, z korzyścią dla ludzi, natury i gospodarki.

W UE zielona infrastruktura obejmuje sieć Natura 2000 – stanowiącą jej trzon – jak również obszary naturalne i półnaturalne poza Naturą 2000, takie jak parki, ogrody prywatne, żywopłoty, porośnięte roślinnością strefy buforowe wzdłuż rzek lub krajobrazy rolnicze o bogatej strukturze i określonych cechach i praktykach, a także elementy sztuczne, takie jak zielone dachy, zielone ściany lub ekologiczne mosty i przeławki. Roczne korzyści z tytułu usług ekosystemowych świadczonych wyłącznie w ramach sieci Natura 2000 oszacowano na kwotę 300 mld EUR w całej UE¹, przy czym korzyści z tytułu zielonej infrastruktury wykraczają znacznie poza tę kwotę.

Cel 2 unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. stanowi, że „do 2020 r. ekosystemy i ich funkcje zostaną utrzymane i wzmocnione poprzez ustanowienie zielonej infrastruktury i odbudowę co najmniej 15 % zdegradowanych ekosystemów”. Pełne osiągnięcie powyższego celu 2 i przywrócenie dobrego stanu zasobów Natury 2000 mogłoby się przyczynić do stworzenia odpowiednio do 50 000 i 140 000 miejsc pracy oraz do uzyskania nawet 4,2–11,1 mld EUR w postaci bezpośrednich rezultatów rocznie, jak również do zwiększenia zakresu korzyści płynących z usług ekosystemowych².

W 2013 r. UE przyjęła strategię dotyczącą zielonej infrastruktury³ w celu wzmocnienia tych korzyści gospodarczych dzięki przyciągnięciu większej liczby inwestycji w kapitał naturalny Europy, aby osiągnąć jej cele w zakresie różnorodności biologicznej do 2020 r. Obejmowała ona cztery priorytetowe obszary prac: promowanie zielonej infrastruktury w głównych obszarach polityki, lepsze informowanie, wzmacnianie bazy wiedzy i promowanie innowacji, lepszy dostęp do finansowania, oraz przyczynianie się do opracowywania projektów dotyczących zielonej infrastruktury na poziomie unijnym.

W strategii przewidziano, że do końca 2017 r. Komisja dokona przeglądu postępów w zakresie rozwijania zielonej infrastruktury i opublikuje sprawozdanie na temat

¹ The Economic benefits of the Natura 2000 Network (Korzyści ekonomiczne płynące z sieci Natura 2000), 2013, ISBN 978-92-79-27588-3.

² Eftic, ECNC, UAntwerp i CEEWEB (2017), Promotion of ecosystem restoration in the context of the EU biodiversity strategy to 2020 (Propagowanie odbudowy ekosystemu w kontekście unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.).

³ COM(2013) 249 final.

zebranych doświadczeń wraz z zaleceniami dotyczącymi przyszłych działań. W planie działania na rzecz przyrody, ludzi i gospodarki⁴ przewidziano, że przegląd ten będzie stanowił podstawę dalszych działań w zakresie strategicznego inwestowania w zieloną infrastrukturę w UE. Wnieście również wkład w końcową ocenę unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.

Przegląd dotyczy dokonanych postępów i napotkanych wyzwań zarówno na szczeblu unijnym, jak i na szczeblu państwa członkowskiego⁵, w zakresie realizacji czterech priorytetowych obszarów prac w ramach strategii, obejmuje określone wnioski i przedstawia pewne sugestie dotyczące dalszego wdrażania strategii.

2. Ocena postępów i wyzwań

2.1. Promowanie zielonej infrastruktury w głównych obszarach polityki: postępy i wyzwania

W strategii dotyczącej zielonej infrastruktury podkreślono potrzebę zapewnienia, aby zielona infrastruktura stała się standardowym elementem planowania przestrzennego i rozwoju terytorialnego, który będzie w pełni włączony do procesu wdrażania tych polityk, których cele można osiągnąć w całości lub częściowo dzięki rozwiązaniom opartym na przyrodzie. Przewidziano w niej, że zielona infrastruktura będzie promowana za pomocą następujących głównych obszarów polityki: regionalnej lub spójności, przeciwdziałania zmianie klimatu oraz polityki w dziedzinie ochrony środowiska, zarządzania ryzykiem związanym z klęskami żywiołowymi, polityki w zakresie zdrowia i konsumentów oraz wspólnej polityki rolnej. Obszary i funkcje sieci Natura 2000 stanowią trzon unijnej zielonej infrastruktury. W ocenie adekwatności dyrektyw dotyczących ochrony przyrody stwierdzono, że chociaż dyrektywy stanowią kluczowe elementy unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r., same nie mogą się przyczynić do osiągnięcia unijnych celów do 2020 r. polegających na zatrzymaniu procesu utraty różnorodności biologicznej. W planie działania na rzecz przyrody, ludzi i gospodarki przewidziano dodatkowe środki, takie jak zapewnienie wytycznych i wsparcia realizacji projektów dotyczących zielonej infrastruktury w celu lepszego połączenia obszarów sieci Natura 2000, aby przyczynić się do osiągnięcia celów dyrektyw dotyczących ochrony przyrody, przy jednoczesnym wnoszeniu wkładu w realizację innych unijnych celów w zakresie różnorodności biologicznej.

Wdrażanie zielonej infrastruktury można osiągnąć dzięki utrzymaniu istniejących ekosystemów o bogatej różnorodności biologicznej w dobrym stanie oraz dzięki odbudowie zdegradowanych ekosystemów, zarówno w sieci Natura 2000, jak i poza tą siecią. Zgodnie z dyrektywami ptasią i siedliskową państwa członkowskie są zobowiązane do sformułowania celów i środków w zakresie odbudowy obszarów Natura 2000, na których gatunki i siedliska nie osiągnęły jeszcze właściwego stanu ochrony. Kluczowym narzędziem umożliwiającym ochronę i odbudowę na szczeblu regionalnym lub krajowym są priorytetowe ramy działania opracowane przez państwa członkowskie zgodnie z art. 8 dyrektywy siedliskowej. Nowy

⁴ COM(2017) 198 final.

⁵ Zob. towarzyszący dokument roboczy służb Komisji oraz 28 not informacyjnych dotyczących poszczególnych państw opierających się na informacjach uzyskanych w 2017 r.

format tych priorytetowych ram działania⁶ obejmuje możliwość uwzględnienia informacji dotyczących powiązanych środków w zakresie szerszej zielonej infrastruktury.

W działaniu 6a strategii ochrony różnorodności biologicznej wezwano państwo członkowskie do opracowania do 2014 r. we współpracy z Komisją strategicznych ram dla ustalenia priorytetów w zakresie odbudowy ekosystemu na szczeblu regionalnym, krajowym i unijnym. W 2014 r. Komisja opublikowała badanie w celu wsparcia państw członkowskich w nadaniu priorytetowego znaczenia odbudowie zdegradowanych ekosystemów⁷. Chociaż istnieje kilka ram w zakresie nadawania priorytetowego znaczenia odbudowie na szczeblu krajowym i regionalnym⁸, prowadzone są pewne działania związane z odbudową⁹ – często w odpowiedzi na inne odpowiednie przepisy unijne, takie jak ramowa dyrektywa wodna oraz dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej. Konieczne jest zwiększenie wysiłków na rzecz wdrożenia krajowych ram w zakresie nadawania priorytetowego znaczenia odbudowie w celu realizacji działania 6b – jako uzupełnienie priorytetowych ram działań zgodnie z dyrektywami dotyczącymi ochrony przyrody – w sposób zgodny z podejściem metodycznym przyjętym w inicjatywie w sprawie mapowania i oceny ekosystemów i usług ekosystemowych¹⁰ oraz z działaniami w zakresie odbudowy wymaganymi zgodnie z przepisami unijnymi.

Szereg państw członkowskich utworzyło krajowe sieci ekologiczne lub równoważne instrumenty. W wielu państwach członkowskich cele lub wymogi szczególnie związane z zieloną infrastrukturą zostały uwzględnione w szerszych politykach i przepisach dotyczących różnorodności biologicznej i ochrony przyrody. Przykładowo kilka krajowych strategii i planów na rzecz różnorodności biologicznej zawiera odniesienia do zielonej infrastruktury (zarówno nazwanej w taki sposób, jak i z wykorzystaniem innej terminologii odzwierciedlającej to samo pojęcie). Zielona infrastruktura jest również pośrednio uwzględniona w instrumentach związanych z konkretnymi ekosystemami, takich jak irlandzka krajowa strategia na rzecz torfowisk. Z wyjątkiem niemieckiej „krajowej koncepcji dotyczącej zielonej infrastruktury”¹¹ państwa członkowskie nie przyjęły jednak jeszcze krajowych strategii poświęconych szczególnie zielonej infrastrukturze. Pewne strategie krajowe są jednak w opracowaniu (np. w Hiszpanii), a inne polityki i instrumenty prawne odnoszą się – przynajmniej pośrednio – do koncepcji zielonej infrastruktury określonej w unijnej strategii dotyczącej zielonej infrastruktury.

Jeżeli chodzi o **unijną politykę wodną**, środki związane z naturalną retencją wód mogą pomóc w spowolnieniu spływu wód opadowych, zwiększeniu infiltracji i zmniejszeniu zanieczyszczeń w wyniku procesów naturalnych. Tego rodzaju środki określa się jako opłacalne podejścia służące osiągnięciu celów ramowej dyrektywy wodnej i dyrektywy

⁶ <http://ec.europa.eu/environment/nature/natura2000/financing/docs/PAF%20format%20EN.docx>

⁷ <http://ec.europa.eu/environment/nature/biodiversity/comm2006/pdf/2020/RPF.pdf>

⁸ Niemcy, Niderlandy i Region Flamandzki (BE).

⁹ Zob. przypis 2.

¹⁰ Mapowanie i ocena ekosystemów i usług ekosystemowych:

http://ec.europa.eu/environment/nature/knowledge/ecosystem_assessment/index_en.htm

¹¹ <http://www.bfn.de/bkgi.html>

powodziowej¹², które przyczyniają się jednocześnie do ochrony różnorodności biologicznej i przystosowywaniu się do zmiany klimatu. Opracowano wytyczne dotyczące środków związanych z naturalną retencją wód¹³ i zachęcono do ich wdrażania za pośrednictwem unijnych funduszy strukturalnych i rolnych przy opracowywaniu programów operacyjnych i rolnych państw członkowskich¹⁴. W ocenie *ex post*¹⁵ programów operacyjnych stwierdzono, że pomimo pewnych postępów należy podjąć szerzej zakrojone działania w celu propagowania programów strategicznych i zintegrowanych oraz że planowanie zielonej infrastruktury i środków związanych z naturalną retencją wód na większą skalę mogłoby być korzystne dla jakości wód, chronić przed powodzią oraz przyczynić się do realizacji celów w zakresie różnorodności biologicznej. Na potrzeby planowania można wykorzystać prace w zakresie mapowania i oceny ekosystemów i usług ekosystemowych, plany gospodarowania wodami w dorzeczu oraz priorytetowe ramy działań w celu określenia wielofunkcyjnych obszarów oferujących największe możliwości świadczenia usług ekosystemowych.

W ramach **polityki UE w zakresie gospodarki morskiej i rybołówstwa**¹⁶ zieloną infrastrukturę określa się jako narzędzie przyczyniające się do zrównoważonego rozwoju obszarów przybrzeżnych. W art. 5 dyrektywy w sprawie planowania przestrzennego obszarów morskich¹⁷ wyznaczono główne cele zielonej infrastruktury i stwierdzono, że: „państwa członkowskie dążą do wspierania zrównoważonego rozwoju sektora energii na morzu, transportu morskiego, sektora rybołówstwa i akwakultury oraz zachowania, ochrony i poprawy stanu środowiska naturalnego, w tym odporności na zmianę klimatu”. Problematyka zielonej infrastruktury nie jest jednak w dostatecznym stopniu uwzględniana w planach zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, mimo że mogłoby to przyczynić się do zachowania zdrowych ekosystemów morskich oraz przynieść znaczne korzyści w zakresie produkcji żywności, rekreacji i turystyki, łagodzenia skutków zmiany klimatu i dostosowania do niej, kontroli dynamiki linii brzegowej oraz zapobiegania klęskom żywiołowym.

Choć pojęcie zielonej infrastruktury nie zostało uwzględnione w dyrektywie ramowej w sprawie strategii morskiej, cele tej dyrektywy są spójne z celami zielonej infrastruktury, ponieważ dyrektywa została opracowana z myślą o zachowaniu różnorodności biologicznej oraz zapewnieniu czystych, zdrowych i urodzajnych oceanów i mórz. Pewne próby ustanowienia sieci zielonej infrastruktury morskiej są podejmowane poprzez tworzenie spójnych sieci chronionych obszarów morskich zgodnie z art. 13 ust. 4. Środki podejmowane w oparciu o przepisy dyrektywy będą nadal służyły eliminowaniu oddziaływań w celu poprawy stanu środowiska morskiego w kontekście transgranicznym/regionalnym przy

¹² <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/pl/TXT/?uri=CELEX:52012DC0673>

¹³ Komisja Europejska (2014), Unijny dokument w sprawie polityki wodnej dotyczący środków związanych z naturalną retencją wód. Program działań grupy roboczej ds. wspólnej strategii wdrażania ramowej dyrektywy wodnej. https://circabc.europa.eu/sd/a/2457165b-3f12-4935-819a-c40324d22ad3/Policy%20Document%20on%20Natural%20Water%20Retention%20Measures_Final.pdf

¹⁴ https://ec.europa.eu/agriculture/rural-development-2014-2020_pl

¹⁵ [Ocena wkładu programów operacyjnych we wdrażanie polityki wodnej UE](#)

¹⁶ COM(2014) 86 final.

¹⁷ Dyrektywa 2014/89/UE; Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 135.

wykorzystaniu nowo opracowanych kryteriów i standardów metodologicznych¹⁸. Wdrożenie zielonej infrastruktury może ułatwić osiągnięcie tego celu.

Stosowanie rozwiązań ekosystemowych i zielonej infrastruktury uznaje się za skuteczną metodę przeciwdziałania **zmianie klimatu** w ramach strategii UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu¹⁹. W działaniu 7 przewidzianym w tej strategii zawarto konkretne odniesienie do zielonej infrastruktury w kontekście odporności szarej infrastruktury. Na szczęblu międzynarodowym w szeregu decyzji wydanych na podstawie Konwencji o różnorodności biologicznej²⁰ oraz porozumienia paryskiego²¹ zwrócono uwagę na powiązane z klimatem korzyści wynikające ze stosowania podejść ekosystemowych. W tym kontekście istnieje jednak możliwość uzyskania dalszej synergii, biorąc pod uwagę większą częstotliwość występowania klęsk żywiołowych wywołanych zmianą klimatu, takich jak ekstremalne zjawiska pogodowe odnotowywane w 2017 r., w tym pożary lasów, burze i powodzie. Można jednak zrobić więcej, aby zwrócić uwagę na liczne korzyści w obszarze łagodzenia zmiany klimatu i przystosowywania się do niej związane z korzystaniem z zielonej infrastruktury – dotyczy to zarówno korzyści bezpośrednich, np. w postaci sekwestracji dwutlenku węgla, jak i korzyści pośrednich polegających na ograniczaniu zapotrzebowania na energię i zanieczyszczeń dzięki korzystaniu z transportu aktywnego powiązanego z zieloną infrastrukturą (takiego jak transport rowerowy i pieszy), ograniczaniu efektu wyspy ciepła oraz zmniejszaniu zapotrzebowania na chłodzenie i ogrzewanie budynków dzięki stosowaniu zielonych dachów i ścian.

Przegląd unijnej strategii przystosowania się do zmiany klimatu²² stanowił dobrą okazję, aby zastanowić się nad tym, w jaki sposób zachęcić zainteresowane strony do dodatkowego zwiększenia stopnia wykorzystania zielonej infrastruktury oraz sprzyjania racjonalnemu pod względem kosztów tworzeniu społeczeństw odpornych na zmianę klimatu. To samo dotyczy przeglądu polityki wodnej UE (dyrektywy dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych, ramowej dyrektywy wodnej, dyrektywy powodziowej)²³. Dalszej synergii w tym obszarze można również poszukiwać w ramach Porozumienia Burmistrzów²⁴ lub ICLEI – Samorządów na rzecz Zrównoważonego Rozwoju²⁵.

Silne związki między **zarządzaniem ryzykiem związanym z klęskami żywiołowymi** a środowiskiem są dobrze znane, a wpływ zmiany klimatu prowadzi do ich dodatkowego wzmocnienia. W planie działania UE w zakresie ram z Sendai dotyczących ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych w latach 2015–2030²⁶ wprost potwierdzono pozytywny wkład, jaki zielona infrastruktura może wnieść w działania służące zmniejszaniu ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi i zarządzaniu tym ryzykiem. Zieloną infrastrukturę można

¹⁸ Decyzja Komisji 2017/848.

¹⁹ COM(2013) 216.

²⁰ <https://www.cbd.int/ecosystem/>; <https://www.cbd.int/climate/>

²¹ <https://unfccc.int/process/the-paris-agreement/the-paris-agreement>

²² COM(2018) 738.

²³ http://ec.europa.eu/environment/water/index_en.htm

²⁴ http://www.conventiondesmaires.eu/index_en.html

²⁵ <http://iclei-europe.org/about-iclei/>

²⁶ http://ec.europa.eu/echo/sites/echo-site/files/1_en_document_travail_service_part1_v2.pdf

promować za pośrednictwem mechanizmów mających na celu wzmocnienie zarządzania klęskami żywiołowymi na szczeblu UE²⁷. Mechanizmy te muszą jednak zostać następnie przełożone na konkretne działania podejmowane w terenie. Doświadczenie wskazuje, że **podejścia ekosystemowe**, takie jak zielona infrastruktura, rozwiązania oparte na przyrodzie, przystosowanie do zmiany klimatu bazujące na podejściu ekosystemowym, środki związane z naturalną retencją wód oraz środki służące zmniejszaniu ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi bazujące na podejściu ekosystemowym stanowią racjonalne pod względem kosztów narzędzia polityki²⁸; nie są one jednak w pełni wykorzystywane, a ich potencjał powinien zostać dodatkowo wzmocniony na szczeblu UE.

Choć koncepcja zielonej infrastruktury nie została jako taka uwzględniona we **wspólnej polityce rolnej** (WPR), w dwóch filarach WPR przewidziano zbiór instrumentów odnoszących się do kwestii związanych ze zrównoważonym zarządzaniem zasobami naturalnymi i działaniami w dziedzinie klimatu, które mogą wnieść wkład we wdrażanie zielonej infrastruktury w zależności od ich struktury i metody ich wdrażania. Zgodnie z zasadą wzajemnej zgodności normy dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska powiązane ze strefą buforową i elementami krajobrazu uwzględniają kwestie związane z zieloną infrastrukturą²⁹, ale korzyści wynikające z ich stosowania różnią się w poszczególnych państwach członkowskich. W ramach pierwszego filara WPR obowiązkowe praktyki w zakresie „zazieleniania” wprowadzone w 2015 r. mogą potencjalnie wiązać się zarówno z korzyściami środowiskowymi, jak i z korzyściami klimatycznymi; Europejski Trybunał Obrachunkowy orzekł jednak niedawno³⁰, że praktyki te – w kształcie, w którym są obecnie wdrażane – prawdopodobnie nie przyniosą istotnych korzyści dla środowiska i klimatu, w szczególności jeżeli chodzi o różnorodność biologiczną. Jeżeli chodzi o drugi filar, państwa członkowskie i regiony mogą wybrać odpowiednie środki z szerokiego spektrum środków w zakresie rozwoju obszarów wiejskich mających na celu ułatwienie osiągnięcia rolno-środowiskowych celów klimatycznych, a rolnicy mogą otrzymywać płatności obszarowe z tytułu dążenia do osiągnięcia tych celów; środki te mogą zostać uzupełnione ukierunkowanym wsparciem na rzecz inwestycji nieprodukcyjnych. Konkretnie wsparcie może zostać również przyznane na realizację działań służących przekształcaniu rolnictwa tradycyjnego w rolnictwo ekologiczne lub utrzymaniu rolnictwa ekologicznego oraz działań mających na celu bezpośrednie wdrażanie przepisów dyrektyw siedliskowej i ptasiej oraz ramowej dyrektywy wodnej³¹. Środki z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) mogą zostać również wykorzystane do wspierania środków związanych z leśnictwem, które mogą potencjalnie wiązać się z opracowywaniem lub utrzymywaniem zielonej infrastruktury.

Wkład ten mógłby zostać zwiększony dzięki zachęceniu zainteresowanych stron do przywracania elementów krajobrazu na obszarach rolniczych i zapewnieniu lepszej ochrony

²⁷ COM(2017) 773 final.

²⁸ <https://www.eea.europa.eu/publications/climate-change-adaptation-and-disaster>

²⁹ Normy dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska I i 7, zob. dokument roboczy służb Komisji.

³⁰ <http://publications.europa.eu/webpub/eca/special-reports/greening-21-2017/pl/>

³¹ [Kluczowe opisowe dane statystyczne odnoszące się do problematyki zasobów wodnych w programach rozwoju obszarów wiejskich na lata 2014–2020](#)

trwałych użytków zielonych. Ocena *ex post* wkładu programów rozwoju obszarów wiejskich w realizację celów przewidzianych w ramowej dyrektywie wodnej i dyrektywie powodziowej obejmuje ocenę wykorzystania środków związanych z naturalną retencją wód oraz potencjalnych sposobów udoskonalenia tych środków w przyszłości. W komunikacie dotyczącym przyszłości rolnictwa i produkcji żywności³² zarekomendowano innowacyjne instrumenty, które mogą potencjalnie wzmocnić istniejące elementy zielonej infrastruktury.

Podejmowano również wysiłki na rzecz włączenia zielonej infrastruktury w główny nurt **unijnej polityki regionalnej**: przepisy regulujące funkcjonowanie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) i Funduszu Spójności w latach 2014–2020 stanowią³³, że zrównoważony rozwój – uwzględniając wymogi dotyczące ochrony środowiska i różnorodności biologicznej – jest promowany horyzontalnie. W swoich wytycznych³⁴ dla państw członkowskich Komisja zwróciła uwagę na zieloną infrastrukturę i oparte na podejściu ekosystemowym działania w zakresie przystosowywania się do zmiany klimatu jako, uznając je za racjonalne pod względem kosztów rozwiązanie alternatywne wobec szarej infrastruktury i intensywnego użytkowania gruntów lub środek uzupełniający w tym obszarze.

Unijne strategie makroregionalne³⁵ to przydatne platformy umożliwiające opracowywanie i wdrażanie projektów dotyczących zielonej infrastruktury oraz zapewniające państwom (z UE i spoza UE), regionom i zainteresowanym stronom możliwość prowadzenia współpracy w tym obszarze. Zielona infrastruktura może stać się strukturalnym i funkcjonalnym fundamentem zrównoważonego rozwoju tych regionów. Dobrym przykładem działań podejmowanych w tym obszarze w kontekście strategii makroregionalnej UE dla regionu alpejskiego było przyjęcie wspólnej deklaracji ministerialnej dotyczącej zielonej infrastruktury alpejskiej w październiku 2017 r.

Zielona infrastruktura była również promowana w ramach **polityki miejskiej UE**. W ramach agendy miejskiej dla UE³⁶ dotyczącej zrównoważonego użytkowania gruntów i rozwiązań opartych na przyrodzie w 2017 r. zawiązano partnerstwo w tym obszarze, a także zaplanowano opublikowanie zaproszenia do składania wniosków dotyczącego innowacyjnych działań miejskich³⁷, w ramach którego zamierza się udzielać finansowania miastom zainteresowanym testowaniem innowacyjnych rozwiązań dotyczących wybranych zagadnień związanych z problematyką rozwoju obszarów miejskich. Zieloną infrastrukturę włączono do kryteriów przyznania tytułu Zielonej Stolicy Europy i nagrody Europejski Zielony Liść³⁸. Poszerzeniu ulega również wiedza na temat zielonej infrastruktury na obszarach miejskich dzięki wsparciu ze strony projektu mapowania i oceny ekosystemów i usług ekosystemowych „EnRoute”³⁹ oraz projektów w ramach programu „Horyzont 2020” dotyczących rozwiązań

³² COM(2017) 713 final.

³³ Art. 8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013.

³⁴ http://ec.europa.eu/regional_policy/pl/information/legislation/guidance/

³⁵ Region adriatycko-joński, region alpejski, region Morza Bałtyckiego i region Dunaju.

³⁶ <http://www.urbanagendaforthe.eu>

³⁷ <http://www.uia-initiative.eu>

³⁸ <http://ec.europa.eu/environment/europeangreencapital/>

³⁹ www.oppla.eu/EnRoute i <http://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC110402>

opartych na przyrodzie wdrażanych na obszarach miejskich⁴⁰. Szereg inicjatyw podjętych przez europejskie miasta również było ukierunkowanych na zieloną infrastrukturę na szczeblu miejskim i lokalnym.

W zakresie **polityki zdrowotnej UE**, pomimo wielu badań⁴¹ wykazujących pozytywny związek między zieloną infrastrukturą a zdrowiem ludzi, decydenci i zainteresowane strony nie wykorzystują powszechnie zielonej infrastruktury jako oszczędnego rozwiązania kwestii zdrowotnych. Należy upowszechniać na większą skalę dobre praktyki, takie jak inicjatywy Finlandii mające na celu promowanie holistycznego podejścia do zielonej infrastruktury i zdrowia ludzi.

Dzięki zapewnianiu licznych korzyści ekosystemowych zielona infrastruktura może przyczynić się do zwiększenia społecznej akceptacji nowo powstałej **infrastruktury energetycznej**. Formy ulepszania siedlisk, takie jak przekształcanie obszarów znajdujących się pod liniami wysokiego napięcia w siedliska z niską roślinnością, stały się popularne wśród lokalnych społeczności i właścicieli gruntów oraz wykazały obniżenie kosztów utrzymania roślinności ponoszonych przez organizatorów projektów⁴². W ramach inicjatywy na rzecz sieci energii ze źródeł odnawialnych wynagradzane są projekty obejmujące wyjątkowo innowacyjne praktyki w zakresie ochrony przyrody i różnorodności biologicznej, takie jak projekty przeprowadzone przez przedsiębiorstwa Elia i Terna⁴³. Można by zwiększyć zakres podobnych praktyk, aby obejmowały całą UE i aby organy regulacyjne zachęcały do ich stosowania jako najlepszych praktyk pozwalających zapewnić terminowe wdrażanie projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania wzdłuż priorytetowych korytarzy TEN-E, co stanowi warunek wstępny istnienia zintegrowanego, bezpiecznego, konkurencyjnego i zrównoważonego wewnętrznego rynku energetycznego UE i osiągnięcia celów polityki klimatyczno-energetycznej UE.

Jeżeli chodzi o **politykę transportową UE**, niektóre przykłady przedstawiają dobre praktyki, ale są one nadal zbyt odosobnione, natomiast wymagane są większe wysiłki zmierzające do wzmocnienia różnorodności biologicznej dzięki wykorzystaniu zielonej infrastruktury w sieciach⁴⁴ TEN-T z korzyścią dla przyrody i gospodarki przy jednoczesnym zwiększeniu społecznej akceptacji nowej infrastruktury transportowej. Może to obejmować zachowanie obszarów charakteryzujących się bogatą różnorodnością biologiczną wzdłuż korytarzy TEN-T lub zbudowanie szczególnych budowli zapewniających dzikiej faunie bezpieczne przejście. Ważne jest zatem wzmocnienie synergii między sieciami transeuropejskimi a wdrażaniem zielonej infrastruktury na szczeblu UE, w tym dzięki badaniu potencjału zielonych projektów instrumentu „Łącząc Europę”⁴⁵.

2.2. Lepsze informowanie, wzmacnianie bazy wiedzy i promowanie innowacji

⁴⁰ Np. Nature4Cities, GrowGreen, NAIAD, NATURVATION, UNALAB, Connecting i UrbanGreenUp

⁴¹ Np. sprawozdanie z badania na temat korzyści zdrowotnych i społecznych przyrody

<http://ec.europa.eu/environment/nature/biodiversity/intro>

⁴² Projekt BESTGRID, <https://www.bestgrid.eu>

⁴³ Zob. dokument roboczy służb Komisji.

⁴⁴ <https://ec.europa.eu/inea/en/ten-t>

⁴⁵ <https://ec.europa.eu/inea/connecting-europe-facility/cef-transport>

W strategii dotyczącej zielonej infrastruktury wezwano Komisję do lepszego i dalszego rozpowszechniania informacji związanych z zieloną infrastrukturą. Szerszy dostęp do specjalnie przygotowanych informacji na temat zielonej infrastruktury zapewniono dzięki europejskiemu systemowi informacji o różnorodności biologicznej⁴⁶, w tym bibliotece dotyczącej zielonej infrastruktury⁴⁷. Trwa zwiększanie synergii z pozostałymi istotnymi platformami informacyjnymi. Opublikowane zostały wytyczne w sprawie włączenia zielonej infrastruktury do szczególnych obszarów polityki (np. polityka regionalna i polityka spójności⁴⁸, gospodarka wodna i powodziowa⁴⁹, oceny oddziaływania na środowisko⁵⁰ i strategiczne oceny oddziaływania na środowisko⁵¹).

Poszerzanie bazy wiedzy dotyczącej zielonej infrastruktury wchodzi w skład działania na szerszą skalę, mającego zapewnić bazę wiedzy na potrzeby celu 2 unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. W ramach inicjatywy UE dotyczącej mapowania i oceny ekosystemów i usług ekosystemowych podjętej w 2013 r. zapewniono wytyczne metodyczne dla UE i jej państw członkowskich w zakresie mapowania i oceny stanu ekosystemów i usług ekosystemowych. Czwarte sprawozdanie z mapowania i oceny ekosystemów i usług ekosystemowych⁵² opublikowane w 2016 r. było poświęcone zielonej infrastrukturze na obszarach miejskich.

Komisja opublikowała sprawozdanie dotyczące strategicznego odtworzenia zielonej infrastruktury i ekosystemu; metod, danych i narzędzi geoprzestrzennych⁵³ w odpowiedzi na wezwanie do oceny „zakresu i jakości technicznych i przestrzennych danych dostępnych dla decydentów w odniesieniu do rozwoju zielonej infrastruktury” zawarte w strategii dotyczącej zielonej infrastruktury.

Europejska Agencja Środowiska (EEA) i Wspólne Centrum Badawcze opracowują działania wspierające dotyczące zielonej infrastruktury i jej odtwarzania oraz publikują sprawozdania na temat użyteczności istniejących danych i nowych metod wdrażania zielonej infrastruktury⁵⁴.

Jeżeli chodzi o **politykę w zakresie badań naukowych i innowacji UE**, w ramach siódmego programu ramowego (7PR), a od 2014 r. w ramach programu „Horyzont 2020”, finansuje się projekty istotne z punktu widzenia zielonej infrastruktury. Możliwości inwestycyjne są zapewniane dzięki projektom w dziedzinie badań naukowych i rozwoju oraz projektom demonstracyjnym dotyczącym wdrażania i oceny rozwiązań opartych na przyrodzie. Uzupełnieniem tych działań były integracja polityki, ustalanie wskaźników, wymiana

⁴⁶ <http://biodiversity.europa.eu/>

⁴⁷ <http://biodiversity.europa.eu/topics/green-infrastructure>

⁴⁸ http://ec.europa.eu/regional_policy/en/information/publications/guides/2013/guide-to-multi-benefit-cohesion-policy-investments-in-nature-and-green-infrastructure

⁴⁹ <https://www.eea.europa.eu/publications/green-infrastructure-and-flood-management>

⁵⁰ <http://ec.europa.eu/environment/eia/eia-support.htm>

⁵¹ <http://ec.europa.eu/environment/eia/sea-support.htm>

⁵² <http://biodiversity.europa.eu/maes> i <http://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC101639>

⁵³ Estreguil, C., Dige, G., Kleeschulte, S., Carrao, H., Raynal, J. and Teller, A., *Strategic Green Infrastructure and Ecosystem Restoration: geospatial methods, data and tools*, EUR 29449 EN, Urząd Publikacji Unii Europejskiej, Luksemburg, 2019, ISBN 978-92-79-97295-9, doi:10.2760/36800, JRC113815.

⁵⁴ Zob. dokument roboczy służb Komisji.

informacji, promocja i działania informacyjne skierowane do przedsiębiorstw i społeczeństwa, ponieważ dowody świadczące o licznych korzyściach, jakie zapewniają rozwiązania oparte na przyrodzie, powodują zwiększanie znaczenia zielonej infrastruktury i nadanie jej priorytetowego charakteru. Dostęp do finansowania ułatwiono dzięki finansowanej w ramach badań naukowych platformie wymiany informacji Oppla⁵⁵ i platformy współpracy ThinkNature⁵⁶.

W strategii dotyczącej zielonej infrastruktury wezwano również Komisję do „[oceny], jaki wkład mogą wnieść normy techniczne, w szczególności w odniesieniu do fizycznych modułów i procedur, w rozwój rynku produktów przyjaznych zielonej infrastrukturze”. Ewentualne opracowanie norm związanych z zieloną infrastrukturą uwzględniono w rocznym programie prac Unii w zakresie normalizacji⁵⁷, a Komisja przeprowadziła w tej sprawie badanie⁵⁸. W najbliższych miesiącach kontynuowane będą prace z udziałem właściwych zainteresowanych stron i organów normalizacyjnych, zmierzające do ocenienia, czy konieczne będą nowe normy dotyczące elementów związanych z zieloną infrastrukturą i dla których z tych elementów.

2.3. Lepszy dostęp do finansowania

W najnowszym badaniu⁵⁹ oszacowano poziom finansowania UE przeznaczonego na zieloną infrastrukturę w okresie programowania 2007–2013 na około 6 579 mln EUR, przy czym największy wkład miał Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich. W ramach Programu działań na rzecz środowiska i klimatu zapewnia się szczególne finansowanie przeznaczone na różnorodność biologiczną, w tym zieloną infrastrukturę⁶⁰.

W okresie 2014–2020 wsparcie dla zielonej infrastruktury jest dalej zapewniane w ramach bezpośrednich przydziałów na różnorodność biologiczną, przyrodę i zieloną infrastrukturę z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Funduszu Spójności w wysokości 3 700 mln EUR na określone inwestycje, a także na inwestycje w kilku powiązanych obszarach, takich jak ochrona przeciwpowodziowa, uzdatnianie wody lub renowacja budynków.

W strategii dotyczącej zielonej infrastruktury wezwano Komisję do zbadania możliwości ustanowienia innowacyjnych mechanizmów finansowania w celu wspierania zielonej infrastruktury i utworzenia unijnych instrumentów finansowania w celu wspierania osób pragnących rozwijać projekty dotyczące zielonej infrastruktury. Projekty dotyczące zielonej infrastruktury kwalifikują się do finansowania w ramach mechanizmu finansowego na rzecz kapitału naturalnego⁶¹, tj. instrumentu finansowego, który wspiera projekty przyczyniające się do różnorodności biologicznej i przystosowania się do zmiany klimatu generujące przychody lub wykazujące oszczędności kosztów. Pierwszą pożyczkę zatwierdzono w kwietniu 2017 r.⁶²

⁵⁵ <http://oppla.eu/>

⁵⁶ <https://www.think-nature.eu/>

⁵⁷ COM(2017) 453 final.

⁵⁸ http://ec.europa.eu/environment/nature/ecosystems/docs/green_infrastructures/GI%20Final%20Report.pdf

⁵⁹ http://ec.europa.eu/environment/nature/ecosystems/docs/green_infrastructures/GI%20Final%20Report.pdf

⁶⁰ <http://ec.europa.eu/environment/life/index.htm>

⁶¹ <http://www.eib.org/products/blending/ncff/index.htm>

⁶² <http://www.eib.org/products/blending/ncff/project-examples/index.htm>

i oczekuje się, że przyniesie ona znaczne korzyści w obszarze zielonej infrastruktury i przyrody. W 2018 r. zatwierdzono trzy dodatkowe operacje, w tym pożyczkę dla Aten dotyczącą zielonej infrastruktury na obszarach miejskich, a w opracowaniu jest szereg innych istotnych projektów.

Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS)⁶³ i cele nowego rozporządzenia EFIS II (łączenie EFIS z bardziej zrównoważonymi i transgranicznymi projektami, w szczególności z projektami, które przyczyniają się do osiągnięcia celów klimatycznych COP 21 lub przejścia na zasobooszczędną i [prawie] bezemisyjną gospodarkę o obiegu zamkniętym) mogą również przyczynić się, choć pośrednio, do wspierania przedsięwzięć w zakresie zielonej infrastruktury.

Współfinansowanie UE dla projektów wdrażających zieloną infrastrukturę za pośrednictwem rozwiązań opartych na przyrodzie oraz związanych z renaturalizacją terenu wyniosło 38,6 mln EUR dla zaproszeń do składania wniosków w ramach programu „Horyzont 2020” w latach 2014–2015, 68 mln EUR w 2016 r. i kolejne 73 mln EUR w 2017 r. Współfinansowanie przez sieć BiodivERsA⁶⁴ w ramach projektu ERA-NET w latach 2015–2016 zapewniło krajowym agencjom dodatkowe 33 mln EUR na projekty związane z zieloną infrastrukturą. Inne instrumenty finansowania, takie jak fundusze strukturalne, mogłyby następnie wykorzystać efekty badań naukowych i innowacji istotnych z punktu widzenia zielonej infrastruktury oraz podnieść poziom ambicji, jeżeli chodzi o skalę interwencji i spójności wśród nich, ale nie ma to jeszcze miejsca.

Z niniejszego przeglądu wynika, że możliwości związane z różnymi unijnymi instrumentami finansowymi nie zostały w pełni wykorzystane oraz że dostęp do finansowania nadal wymaga ulepszenia. Niektóre zainteresowane strony, z którymi przeprowadzono konsultacje w ramach grupy koordynacyjnej do spraw różnorodności biologicznej i przyrody zauważyły, że postrzegają brak dedykowanego instrumentu finansowego jako przeszkodę. Istnieje potrzeba podniesienia poziomu świadomości na temat istniejących możliwości⁶⁵ oraz zapewnienia informacji dotyczących sposobu, w jaki można łączyć różne źródła na potrzeby bardziej strategicznych i zintegrowanych projektów dotyczących zielonej infrastruktury.

Inwestowanie w zieloną infrastrukturę zapewnia znaczny poziom rentowności sektorowi prywatnemu. Zielona infrastruktura może być wykorzystywana do podnoszenia wartości terenu lub do ochrony aktywów przed wpływem zmiany klimatu, biorąc pod uwagę składowanie dwutlenku węgla, erozję i usługi zapobiegania powodziom wielu ekosystemów. Aby zachęcić do korzystania tych możliwości potrzebne są wytyczne w sprawie określania zwrotów z inwestycji w zieloną infrastrukturę. Działanie 1b⁶⁶ przewidziane w planie działania na rzecz przyrody, ludzi i gospodarki spełnia tę potrzebę dzięki zapewnieniu wytycznych Komisji dotyczących włączenia ekosystemów i usług ekosystemowych w proces decyzyjny.

⁶³ <http://www.eib.org/efsi/>

⁶⁴ <http://www.biodiversa.org/>

⁶⁵ Zob. przewodnik Komisji dotyczący korzystnych inwestycji w przyrodę i zieloną infrastrukturę w ramach polityki spójności („The Guide to Multi-Benefit Cohesion Policy Investments in Nature and Green infrastructure”).

⁶⁶ http://ec.europa.eu/environment/nature/legislation/fitness_check/action_plan/factsheets_en.pdf

2.4. Przyczynianie się do opracowywania projektów dotyczących zielonej infrastruktury na poziomie unijnym

W unijnej strategii dotyczącej zielonej infrastruktury podkreśla się wsparcie dla projektów dotyczących zielonej infrastruktury na szczeblu unijnym jako istotny cel umożliwiający uniknięcie sytuacji, w której projekty dotyczące zielonej infrastruktury byłyby przeprowadzane jedynie jako niezależne inicjatywy i nie osiągałyby swojego pełnego potencjału. Zachęciło to państwa członkowskie i regiony do wykorzystania możliwości rozwijania zielonej infrastruktury w kontekście transgranicznym/transnarodowym.

W państwach członkowskich opracowano z powodzeniem jedynie kilka transnarodowych inicjatyw, np. europejski zielony pas⁶⁷ lub zielony korytarz dolnego Dunaju⁶⁸. W przypadku tej drugiej inicjatywy szacowano, że każdy hektar odtworzonej terasy zalewowej przynosił będzie rocznie 500 EUR w formie usług ekosystemowych, pomagając zróżnicować źródła utrzymania mieszkańców.

Jeżeli chodzi o wsparcie dla ogólnounijnych projektów dotyczących zielonej infrastruktury, istniejące instrumenty są przede wszystkim ukierunkowane na projekty wdrażane na terytorium poszczególnych państw członkowskich (z wyjątkiem INTERREG); mają one swoje własne wymogi proceduralne i ramy czasowe, co nie ułatwia opracowywania i wdrażania transgranicznych projektów dotyczących zielonej infrastruktury.

Mówiąc bardziej ogólnie, istnieje pole do dalszego włączania zielonej infrastruktury w synergiczny sposób do strategicznych instrumentów programowania, np. planów gospodarowania wodami w dorzeczu, planów zagospodarowania obszaru Natura 2000, krajowych planów ochrony powietrza, programów rozwoju obszarów wiejskich i programów operacyjnych w dziedzinie polityki spójności, a także sieci transeuropejskich. Takie plany mogłyby przyczynić się do stworzenia ogólnounijnej sieci zielonej infrastruktury.

W ramach strategii dotyczącej zielonej infrastruktury zauważono, że opracowanie TEN-G (sieci transeuropejskiej zielonej infrastruktury) „mogłoby przynieść istotne korzyści z punktu widzenia zapewniania odporności i żywotności niektórych z najbardziej symbolicznych ekosystemów Europy, wraz z wynikającymi z tego korzyściami społecznymi i ekonomicznymi”. W strategii przewidziano, że Komisja przeprowadzi badanie mające na celu ocenę możliwości utworzenia unijnej inicjatywy TEN-G, które będzie obejmowało ocenę kosztów oraz korzyści gospodarczych, społecznych i środowiskowych takiej inicjatywy. Parlament Europejski⁶⁹, Rada⁷⁰ i Komitet Regionów⁷¹ również wyraziły swoje wsparcie dla inicjatywy TEN-G.

⁶⁷ <http://www.europeangreenbelt.org/>

⁶⁸ <http://climate-adapt.eea.europa.eu/metadata/case-studies/lower-danube-green-corridor-floodplain-restoration-for-flood-protection>

⁶⁹ Rezolucja z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie śródkresowego przeglądu unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r., pkt 29.

⁷⁰ Konkluzje z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie przeglądu śródkresowego unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r., pkt 30.

Analizę kosztów i korzyści opublikowano w 2016 r.⁷², stwierdzając, że bardziej strategiczne podejście do zielonej infrastruktury na poziomie UE miałoby potencjał zapewnienia większych korzyści z każdego zainwestowanego euro niż wdrażanie obecnej polityki dotyczącej zielonej infrastruktury i przydział środków (ze wskaźnikiem korzyści do kosztów ponad dwa razy wyższym niż przy obecnym podejściu).

W działaniu 12 przewidzianym w planie działania na rzecz przyrody, ludzi i gospodarki przewidziano, że Komisja powinna opracować wytyczne wyznaczające strategiczne ramy do celów dalszego wspierania rozwoju zielonej infrastruktury na szczeblu unijnym. Powinno to pomóc w identyfikacji projektów leżących we wspólnym interesie europejskim, którym należy nadać priorytet i na rzecz których należy zapewnić odpowiednie finansowanie w ramach obecnych wieloletnich ram finansowych na skalę, która przekracza granice administracyjne.

3. Wnioski i kolejne kroki

W unijnej strategii dotyczącej zielonej infrastruktury wyróżniono korzyści płynące z zielonej infrastruktury i nadano dynamiki wdrażaniu zielonej infrastruktury w UE. Na różnych poziomach osiągnięto postępy, ale wyzwania pozostają i trzeba jeszcze bardziej zwiększyć skalę wdrażania zielonej infrastruktury. Istnieją dowody wskazujące, że nie wdrożono jeszcze strategicznego podejścia do zielonej infrastruktury na poziomie UE; należy rozważyć bardziej solidne ramy umożliwiające tworzenie zielonej infrastruktury. Wdrażanie zielonej infrastruktury odbywa się często jedynie na niewielką skalę, przez co potencjalne korzyści gospodarcze i społeczne wynikające ze stosowania rozwiązań opierających się na zielonej zamiast na szarej infrastrukturze nie znajdują należytego uznania.

Na poziomie państw członkowskich wymagane są wzmożone wysiłki w celu opracowania i wdrożenia krajowych strategii dotyczących zielonej infrastruktury oraz ram nadawania priorytetów na potrzeby odbudowy zdegradowanych ekosystemów, spójnych z podejściem mapowania i oceny ekosystemów i usług ekosystemowych. Zapewni to większą synergię i komplementarność z priorytetowymi ramami działań w ramach dyrektyw dotyczących ochrony przyrody oraz z ramową dyrektywą wodną i dyrektywą ramową w sprawie strategii morskiej.

Włączenie zielonej infrastruktury do odpowiednich unijnych mechanizmów finansowania zapewniło nowe możliwości, jednak korzystanie z nich jest wciąż zbyt ograniczone. Należy zintensyfikować wysiłki, aby osiągnąć skuteczne włączenie zielonej infrastruktury w główny nurt odpowiednich unijnych polityk i prawodawstwa. Istotne będzie zapewnienie bardziej strategicznego podejścia i jak najlepsze wykorzystanie przyszłych unijnych instrumentów finansowych w celu wspierania zielonej infrastruktury. Ponadto należy poprawić spójność polityk opartych na ekosystemie, m.in. dzięki większej interoperacyjności związanych z nimi istniejących platform.

⁷¹ Opinia z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie wielopoziomowego sprawowania rządów w propagowaniu unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. i realizacji międzynarodowych celów z Aichi, pkt 53.

⁷² Zob. przypis 59.

Wdrażanie działania 12 unijnego planu działania na rzecz przyrody oraz związanych z nim wytycznych dotyczących wspierania projektów w zakresie zielonej infrastruktury na szczeblu UE stwarza okazję do dalszego wyjaśnienia koncepcji zielonej infrastruktury (w świetle uwag, że wiele aspektów objętych definicją UE jest niekiedy trudnych do uchwycenia). W wytycznych zapewniono również konkretne przykłady sposobu, w jaki zielona infrastruktura jest związana z odbudową ekosystemu. Służą one optymalizowaniu inwestycji w przyrodę i różnorodność biologiczną w kontekście obecnych wieloletnich ram finansowych; przyczynią się także do przyszłych dyskusji dotyczących takich działań po 2020 r.

Ponadto wytyczne Komisji w sprawie włączenia ekosystemów i ich usług w procesy planowania i podejmowania decyzji⁷³ pozwalają w większym stopniu uwzględniać korzyści gospodarcze, społeczne i środowiskowe zapewniane przez zieloną infrastrukturę.

Ustalenia, o których mowa w niniejszym sprawozdaniu zostaną włączone do oceny unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. i działań następczych. Przyczynią się one do osiągnięcia celów innych kluczowych polityk UE w obszarach takich, jak wzrost gospodarczy i miejsca pracy, łagodzenie zmiany klimatu i przystosowywanie się do niej, zmniejszanie ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi, spójność i zrównoważone rolnictwo i leśnictwo, a w szerszej perspektywie do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju.

⁷³ http://ec.europa.eu/environment/nature/index_en.htm